

Irena Popiołek

Malarstwo Aldony Mickiewicz

Obrazy Aldony Mickiewicz można zaliczyć do odwiecznego i mającego swe miejsce w historii sztuki motywu, tak zwanej martwej natury. Może tutaj właśnie trzeba sobie uświadomić, że to określenie w języku polskim brzmi szczególnie niezręcznie, nie oddaje sensu tego motywu w malarstwie. Martwa natura to po prostu natura nieżywa, to rzeczywistość obumarła. A przecież malujący przedmioty, owoce, draperie, kwiaty – malowali je po to, by je ożywić, by nadać im wewnętrzny dynamizm, by odnaleźć w jabłku, metalowych czy ceramicznych naczyniach światło i kolor. Zebrane z pola słoneczniki to przecież kwiaty już nieżywe, zasilane tylko przez jakiś czas wodą. Namalowane przez van Gogha, stają się wspaniałą opowieścią o kolorze, formie, są symbolem ukrytego życia. Tak właśnie – „cichym życiem” nazywa się martwą naturę, w języku niemieckim: *still Leben*.

Martwe natury Aldony Mickiewicz nie są więc martwe, są motywami zobaczonymi, wybranymi i poddanymi przez artystkę działaniu malarskiemu, które ujawnia ich znaczenie, symbolikę, zadumę, ironię, smutek, wnikliwe wpatrywanie się w mało ważne, z pozoru, znaczenia. Jak pisze Stefan Morawski: „sztuką jest proces wymagający niezbędnie wysokiej sprawności, tzn. warsztatowych umiejętności nabytych i wyszlifowanych w trakcie akademickiej nauki (*métier*). Rezultatem owych umiejętności są maestria w operowaniu danymi środkami wyrazowymi oraz odpowiednio zorganizowana forma dzieła. Stopień sprawności jest kwestią wtórną – artyści są zawsze mistrzami w swoim fachu, ale tylko niektórzy z nich są wirtuozami”¹.

Niewątpliwie A. Mickiewicz jest wirtuozem w swoim malarstwie. Jej obrazy przepełnione są refleksją nade wszystko metafizyczną, ale równocześnie grozą, której źródłem jest przemijanie. Filozofia zawarta w jej w obrazach jest poruszająca,

¹ S. Morawski, *Na zakręcie: od sztuki do po-sztuki*, Kraków 1985, s. 187.

zmusza do głębszych przemyśleń. Kolor obrazów jest zazwyczaj utrzymany w tonacji bardzo chłodnych błękitów i zieleni. Jak powiada Charles Baudelaire:

na harmonii opiera się teoria koloru; (...) styl i uczucie w kolorze pochodzą z wyboru, zaś wybór z temperamentu².

Niewątpliwie, aby tak precyzyjnie malować, należy być niezwykle skupionym oraz wnikliwie obserwować kolor i formę przedmiotów, które się maluje. Malarstwo to, oprócz tematu, formy i koloru, jest rodzajem modlitwy, ale tej cichej, która kontaktuje się z Niewidzialnym poprzez widziane przedmioty namalowane z wielką miłością. Bezinteresowność tego działania prowadzi ku prawdziwej wolności.

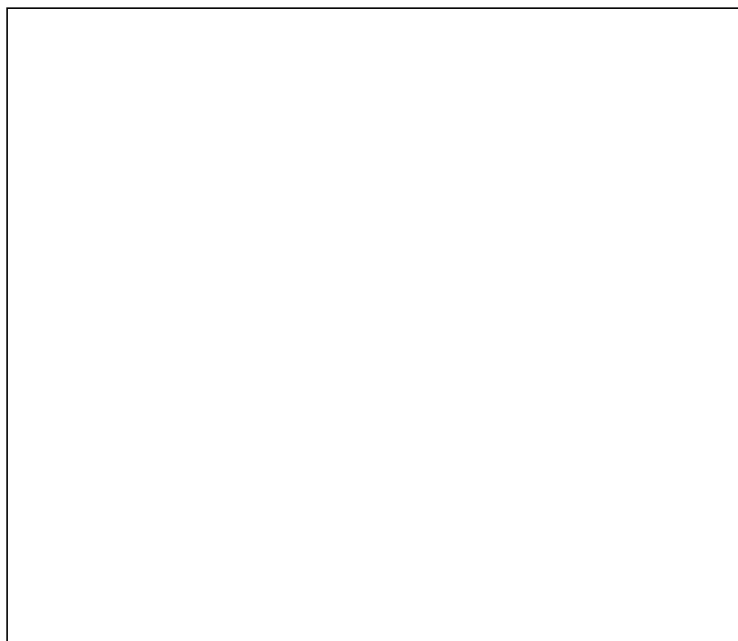
Nie ma bardziej zasadnej twórczości od tej, która wynika z głębi doznań opartych na prawdzie. To niezwykle malarstwo z biegiem lat ulega przeobrażeniom, ale w swej istocie jest niezwykle konsekwentne i dzięki temu właśnie tak przekonujące.

Aldona Mickiewicz idzie własną drogą, nie patrzy, co się dzieje wokół, ma własny świat. Mimo swej niezwykle kameralnej osobowości bardzo często bierze udział w wystawach malarstwa w kraju i zagranicą. Jej prace znajdują się w kolekcjach krajowych i zagranicznych, między innymi w Krakowie, Gdańsku, Opolu, Kielcach, Warszawie, a także w Niemczech, Szwajcarii i we Włoszech. Ponadto pisze teksty o sztuce – jest to jej dodatkowy środek wyrazu.

Aldona Mickiewicz jest artystką niezwykle interesującą. Witając jej malarstwo w „Galerii Horyzontów Wychowania”, życzę jej dalszych wspaniałych obrazów, rysunków i tekstów o sztuce.

Irena Popiołek

² Ch. Baudelaire, *O sztuce. Szkice krytyczne*, Wrocław 1961, s. 12-13.

ALDONA MICKIEWICZ

Urodzona w 1959 roku. Artysta, malarz. Dyplom z wyróżnieniem na Wydziale Malarstwa krakowskiej ASP w roku 1984 w pracowni profesorów Stanisława Rodzińskiego i Zbyluta Grzywacza. W latach osiemdziesiątych uczestnik wystawy Ruchu Kultury Niezależnej. W roku 1986 stypendium artystyczne w Rzymie. W latach 1992-93 wspólnie z Tadeuszem Borutą malowanie obrazów ołtarzowych w białym klasztorze sióstr benedyktynek w Monte San Saviano we Włoszech. Wystawa obrazów w kolekcjach krajowych i zagranicznych między innymi w: Muzeum Okręgowym w Archidiecezji Warszawskiej, Muzeum Diecezjalnym w Opolu, Galerii Współczesnej Sztuki Sakralnej w Kielcach i Galerii Portretów Opactwa Cystersów w Hauterive (Szwajcaria), Augustinum Stiftung w Monachium (Niemcy). Autorka kilku tekstów o sztuce w „Tygodniku Powszechnym”, „Znaku” i „Kontekstach”. Prezentacja obrazów na dwudziestu jeden wystawach indywidualnych w Polsce, Niemczech, Szwajcarii i Włoszech, a także na ponad siedemdziesięciu wystawach

zbiorowych, z których ważniejsze to: *Cóż po artyście w czasie marnym?*, Zachęta, Warszawa 1990, *Time & Tide*, Tokio (Japonia) 1992, *Biblia we współczesnym malarstwie polskim*, Muzeum Narodowe, Gdańsk 1994, *I barbari nel giardino*, Complesso Monumentale di San Giovanni in Monte, Bolonia (Włochy) 1998, *Wizjonerzy końca wieku*, Muzeum Ziemi Lubuskiej, Zielona Góra 1999, *Obrazy śmierci w sztuce polskiej IX i XX wieku*, Muzeum Narodowe, Kraków 2000, *Pamięć i uczestnictwo*, Muzeum Narodowe, Gdańsk 2005.

Wystawy indywidualne:

- 1986 – Warszawa, Galeria Saska Kępa
- 1987 – Kraków, Galeria Inny Świat
 - Norymberga (Niemcy), Galerie in Zabo
- 1988 – Gdańsk, Galeria Św. Jacka
- 1991 – Kraków, Galeria KIK
- 1992 – Thun (Szwajcaria), Galerie zur alten Deutschen Schule
- 1993 – Rzym (Włochy), Istituto Polacco di Cultura, *Dipinti da Monte San Savino*
- 1994 – Thun (Szwajcaria), Galerie zur Alten Deutschen Schule
 - Warszawa, Galeria Krytyków Pokaz
 - Opole Muzeum Diecezjalne
 - Kraków, Muzeum Historyczne Miasta Krakowa – Wieża Ratuszowa
- 1997 – Bydgoszcz, Galeria non fere
- 1999 – Kraków, Galeria Krypta u Pijarów, *Azyle niepewnego życia*
 - Radom, Muzeum Okręgowe im. Jacka Malczewskiego – Galeria Sztuki Współczesnej, *Azyle niepewnego życia*
- 2000 – Wałbrzych, Galeria SLO (wspólnie z T. Borutą)
 - Częstochowa, Miejska Galeria Sztuki, *Podmiot – Przedmiot?*
- 2001 – Lublin, Galeria Sztuki Sceny Plastycznej KUL
- 2002 – Łódź, Galeria Ośrodka Duszpasterstwa Środowisk Twórczych
- 2003/04 – Monachium (Niemcy), Augustinum Stiftung, *Zeit und Ewigkeit*, (wspólnie z T. Borutą).
- 2005 – Gdańsk, Galeria ZPAP
- 2006 – Katowice, Muzeum Archidiecezjalne, *Ad rem*